பேரருளாளன் 18, 19, 20

[illegible]ிரியர் : ஸ்ரீகாஞ்சீ. அண்ணங்கராசாரியர்

1—1—55

ஸம்ப்ரதாயப்ரதீபவிமர்சம்.

கோயமுத்தூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீமதுபயவே. வித்வச்சிரோமணி. வேதவ்யாஸபட்டர் திருமலை ஐயங்கார்ஸ்வாமிஸன்னிதியிலிருந்து மிகவும் விரிவான ஸ்ரீமுகமொன்று கிடைத்தது. ப்ராமாணிக ப்ராஜ்ஞர்களனைவரும் காணவேணுமென்னுமவாவினால் அவரால் அனுப்பப்பட்ட அதனை இதன்கீழ் வெளியிடுகிறோம்.

“ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:—

கோயமுத்தூர்; பட்டர் திருமாளிகை. ஓங்கியுலகளந்த.

... ... விண்ணப்பம். உபயகுசலம். ஸமீபகாலத்தில் அடியேன் பாண்டுரங்க க்ஷேத்ரம் ஸேவிக்க விடைகொள்ள நேர்ந்தது. ஸேவித்துத் திரும்புகையில் ஷோலாபூரில் ஓரிரவு தங்க நேரிட்டது. அங்கு ஒரு உத்தராதிபக்தர் ஸம்ப்ரதாயப்ரதீபமென்கிற புத்தகமொன்றை அடியேனிடம் கொடுத்தார். அவர் என்னை வடகலை வைஷ்ணவனாக வெண்ணி ‘இதை நீங்கள் ஏகாந்தமாகப் பார்க்க வேண்டியது’ என்று சொல்லிக் கொடுத்தார். அச்சிட்ட புத்தகத்திற்கு ஏகாந்தமென்ன வந்ததென்று கேட்டேன். அதற்கு அவர் மராட்டியில் சொன்ன பதில் எனக்கு நன்றாகப் புரியவில்லை ஆனால் அவர் புத்தகங்களை மூடிமூடி வைத்துக் கொண்டிருந்து நபர்களைப் பார்த்துப் பார்த்துக் கொடுத்ததனால், ஏதோ பயங்கொள்ளியாயிருப்பதாக அடியேனுக்குப் பட்டது. கிடைத்த புத்தகத்தை வாசித்துப் பார்ப்போமென்று தோன்றி வாசிக்கத் தொடங்குகையில் இப்புத்தகம் சென்ற புரட்டாசி மாதத்திலேயே வெளியிடப்பட்டதாக முகப்பில் காணப்பட்டது. உள்ளே பல ஏடுகளும் உடனே படித்தேன். அடியேன் கார்த்திகைமாத முடிவுவரையில் ஸ்வஸ்தானத்திலேயே யிருந்திருக்கிறேன். இடையில் திருமலைதிருப்பதி பெருமாள்கோயில் சென்னை முதலானவிடங்களுக்கும் கார்யவசாத் ஸஞ்சரிக்க நேர்ந்ததுண்டு. அவ்விடத்தில் எங்கும் இப்புத்தகத்தின் பேரும் கேட்டதில்லை.

இது அந்த ப்ராந்தத்தில் தலைகாட்டியிருந்தால் அந்த புரட்டாசி மாதத்தி[illegible] ஸ்வாமியினாலேயோ ஸ்வாமி சிஷ்யர்களினாலேயோ “தீயினில் தூசாகும்” என்ற [illegible] முடிந்திருக்குமே; இதுவரை [illegible] [illegible]

நூலாசிரியர் இதை வெகு ஜாக்ரத்தையுடன் ஒளித்து வளர்க்கிறார்போலும் என்று எண்ணினேன். பிறகு அதுதான் தத்துவமென்று புலப்பட்டது.

உண்மையில் இச்சுவடி இதுவரை தேவரீருடைய கடாக்ஷவீக்ஷணத்திற்கு இலக்காகவில்லையென்றே நினைக்கிறேன். இச்சுவடி சிறிய அளவில் 127 பக்கமுள்ளது. பாஷை ஸம்ஸ்க்ருதம். லிபி நாகரி. எழுதியவர் அவரே; எவரென்னில், ஏற்கெனவே பலகால் தேவரீரிடத்தில் பங்கப்பட்டு "வகம்ருகః குத்ரேதி நஜ்ஞாயதே" என்றும் "வகம்ருகః அத்ரேதி விஜ்ஞாயதே" என்றும் ப்ராஜ்ஞர்களால் எழுதப்பெற்ற நபரே. இவர் தமக்குப் பலபல பிருதாவளிகள் இட்டு நீட்டியிருக்கிறார். ஏதோ அக்ஷராஸ்யராகத்தானே யிருக்கவேண்டும். விஷயங்களை யெழுதுவது எப்படியாவது இருக்கட்டும். வாக்கில் சிறிதாவது மாதுர்யமுண்டா? மார்தவமுண்டா? விநயமுண்டா? ஸத்யமுண்டா? ஆர்ஜவமுண்டா? எதுவுமில்லையே. குதிரைவண்டிக்காரன் பாஷையையே கூட்டிக்கொள்ளலாம் போலிருக்கிறதே. சென்ற வருஷத்தில் ஸ்வாமி வெளியிட்டருளின 'ராமாநுஜ தயாபாத்ர பத்யசரித்ரம்' என்கிற க்ரந்தத்தின்மேல் பதில் எழுதுவதாக இவருடைய ஸம்ரம்பம். விஷயங்களை எவ்வளவும் எழுதலாம். ஆக்ரஹமும் கோபமும் தாபமும் எவ்வளவு தோன்றினாலும் அதைச்சிறிதும் வெளிக்காட்டாமல் உள்ளேயடக்கிக்கொண்டு விஷயங்களை மாத்திரமே வரைந்தால் எவ்வளவு கௌரவமாயிருக்கும். ஸ்ரீமத் கோழியாலம் ஸ்வாமி எழுதவில்லையா?

விவேகிகளுக்குப் பரமத்ருப்திகரமான விஷயங்களை ப்ராமாணிகமாக வெளியிட்டுப் புகழ்பெறுவதற்கு இவர் ஸுக்ருதம் செய்து வைக்கவில்லை. அது உலகமறிந்த விஷயம். விஷயவிசாரம் எப்படியிருந்தாலும் வாக்விந்யாஸமாவது அருவருக்கத்தகாத முறையில் அமைந்தால் நூலுக்கு அதுவே ஒரு ஏற்றமாகுமன்றோ. அந்ருதவாதீ — அஸத்யவாதீ — வஞ்சக:—விப்ரலம்பக:—அவயுத்பந்ந:—நிர்லஜ்ஜ:—ப்ரலபதி —ஜல்பதி—அஸத்யநிஷ்ட:—அதிக்ரூரஹ்ருதய:—ராகத்வேஷவசம்வத:, ஸ்வயம் நஷ்டః பராந் நாசயதி—ஏவமேவ கிமபிகிமபி ப்ரலபநீயம், நாந்யா கதிரஸ்தி. ....இப்படி அநுவதிக்கவும் தகாத உபாலம்ப துருக்திகளையே பக்கந்தோறும் வரிதோறும் புகுத்தி இத்தகைய அபசப்தங்களினாலேயே பல பக்கங்களை வளர்த்தி எழுதப்பட்டிருக்கிற இச்சுவடிக்கு வழக்கம்போல் தாளம் போடுகிற வொருவரும் 'கர்தபகாநே ஸ்ருகாலவிஸ்மயః' என்கிற ரீதியில் அபிநந்தநம் செய்து முன்னுரை யெழுதியுள்ளார்.

இவர்கள் தேசிக திவ்யஸூக்திகளில் ப்ராவண்யாதிசயமே வடிவெடுத்தவர்களென்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள் எழுதுகிறார்கள். "த்ரஸ்ய ப்ரஹ்மவிதாகஸః" என்றதையும் அறிந்திருக்கிறார்கள். அத்தனை வேண்டா; ஸர்வஜநீநமானவொரு ஸௌஜந்யத்தைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு பெருமைபெற வேணும்—என்கிற விது கூடவா அக்ஷராஸ்யர்களுக்குத் தெரியாது? வசவுமாலைகளை வாரியிறைப்பதனால் மதஸ்தாபனம் செய்ததாய் விடுமா என்கிற இவ்வளவுகூட விமர்சிக்கமாட்டாதவர்கள் க்ரந்தமெழுதப் புறப்படுவதுதான் வெகு ஆச்சரியம். "இவர்களிடத்தில் வசவுகள் தவிர வேறு பதில் கிடையாது" என்று எங்கும் பிறர் சொல்லி வரும் வார்த்தைப்படி இவரே தம் புத்தகத்தினால் "எங்களிடத்தில் வசவு தவிர வேறு பதில் கிடையாது" என்று கண்ணாடிபோல் காட்டிக் கொண்டதாக முடிந்திருக்கிறது. "இப்படிப்பட்ட வம்பு வசவுகளை நம் மதத்திலுள்ளவர்கள் கண்டாலும் அருவருப்பார்களே!" என்று தோன்றவொட்டாதபடியன்றோ மஹத்தான அவிவேகம் மூடிக்கிடக்கிறது. இந்த நபர் சொல்லிக் கொண்டிருக்காராம்—'ராமாநுஜ தயாபாத்ர சரித்ரத்தினால் எங்கள் ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களெல்லார்க்குமே அடிவயிற [illegible]

துணிந்திருக்கிறோம்" என்று. அப்படி தாம் கைகண்ட வழியையே பெரி[illegible]த்து முடித்திட்டார் இந்த திட்டுச்சுவடியினால்.

ஸம்ப்ரதாயப்ரதீபமென்று இவர் தம் நூலுக்கு வைத்திருக்கிற பெயரில் 'தீ' என்கிற எழுத்து தவர்க்க த்ருதீயமன்று, ப்ரதமமேயென்பது அக்ஷரந்தோறும் அநாயாஸமாகக் காணலாகிறது. ஒவ்வோரெழுத்தும் ஸம்ப்ரதாய प्रतीप மாகவே யுள்ளதென்பது க்ரமேண ஸ்வாமி திருக்கையால் விபுலமாகவும் விசதமாகவும் வெளிவருமாயினும் அடியேனும் யதாசக்தி கிஞ்சித்கரிக்க விரும்புகிறேன். ஸாரமாகச் சில விஷயங்கள் இங்கே விஜ்ஞாபயே. உலகில் ஸ்வயம் ஸ்வைரிணியானவளே பதிவ்ரதைகளையெல்லாம் ஸ்வைரிணிகளென்று பழிப்பள்; ஸ்வயம் வஞ்சகனும் தஸ்கரனுமானவனே ப்ராமாணிகர்களிடத்திலே அக்குற்றங்களை யேற்றிப் பழிப்பது இயல்பு. இதே ரீதியில் இந்த நபர் தேவரீர் போல்வாரை வாசாமகோசரமாகப் பழித்திருப்பதானது, வஸ்துஸ்திதியில் அந்த அவத்யங்களெல்லாம் இவர் தம்மிடத்திலேயே ஸுப்ரதிஷ்டிதங்களென்று நன்கு நிலைநாட்டித் தருகின்றதென்பதில் ஸந்தேஹகந்தமுமில்லை.

1. தவறான விஷயங்களைத் தெரிவித்துப் பாமரர்களை வஞ்சிப்பது.
2. முக்கியமாக பதில் சொல்ல வேண்டிய விஷயங்களை விட்டிட்டு அநாவச்யக விஷயங்களிலே வாகாடம்பரங்களை வளர்த்துவது.
3. தனக்கு இன்னது அநுகூலம் இன்னது ப்ரதிகூலம் என்பதைக்கூடத் தெளிந்து கொள்ளாமல் மனம்போனபடி யெழுதி பங்கப்படுவது.
4. மனப்பூர்வமாக அப்ராமாணிகமென்று தானறிந்த விஷயங்களை விதண்டையாலே ஸமர்த்திக்க முயல்வது.
5. ஏற்கெனவே கண்டனமேறித் தலைமடிந்துபோன விஷயங்களுக்கு இன்னமும் உயிரிருப்பதாக வைத்து அவற்றையே எழுதிக் கொண்டிருப்பது.

இப்படியாகப் பலவகைப்பட்ட அவத்யங்கள் இந்த நபரிடத்தில் குடிகொண்டிருக்கின்றனவென்பது இவருடைய சுவடியில் அக்ஷரந்தோறும் அறியவெளிதாகும்.

பாமர வஞ்சகர்களில் இவர் ப்ரதம தீர்த்தகாரரென்பதை முந்துற முன்னம் தெரிவிக்கிறேன். இவர் தம் சுவடியில் இடையிடையில்—"ஸர்வசக்திக்ரந்தத்திலே விரிவாகச் சொன்னோம்; ஸஜ்ஜநாராதனக்ரந்தத்திலே பரக்கப் பேசினோம்; ...." என்றிப்படி எழுதிவருகிறார். உண்மையில் அப்பெயருள்ள சுவடிகளை இவர் எழுதியிருந்ததுண்டு; ஆனால் அவை அடுத்த க்ஷணத்திலேயே "यातु शतधा विनाशम्—யாது சததா விநாசம்" என்று ஆளவந்தாரருளிச்செய்த கணக்கிலே தேவரீருடைய திவ்யக்ரந்தங்களாலே நீறுநீறுகிப் பாறுபாறுகித் தொலைந்திருக்க இன்னமும் அவற்றுக்கு ஜீவிதமிருப்பதாக வைத்து இவர் எழுதிக் கொண்டு போவதானது எவ்வளவு நெஞ்சுரம்! என்ன பாமரப்ரதாரணம்!! ஒரு பாமரன் கூட இதில் வஞ்சிதனாக மாட்டான் என்பதை இவர் தாம் அறியாதவரல்லரே. "தாங்குகிறவன் துடையில் திரித்த வரையில் லாபம்" என்னுமாபோலே ஏமாறுகிறவர்கள் ஏமாறட்டுமே என்கிற அற்பமான நினைவன்றோ இவருடையது. ஜில்லா கோர்ட்டில் செத்துப்போன முன்ஸீப் கோர்ட்டு ஜட்ஜ்மெண்டையும், ஹைகோர்ட்டில் மாண்டுபோன ஜில்லா கோர்ட்டு ஜட்ஜ்மெண்டையும், பார்லிமெண்டில் பாழ்பட்டொழிந்த ஹைகோர்ட்டு ஜட்ஜ்மெண்டையும் அறிவிலிகளுக்குக் காட்டி வஞ்சிக்கும் பாமரர்களின் பணியையன்றோ மேற்கொண்டிருக்கிறாரிவர். திருவாய்ப்பாடியிலே வந்து தலைகாட்டின அசுரப்பூண்டுகள் த்தனையும் அடுத்தடுத்த க்ஷண

திலே பஸ்மமாகி யொழிந்ததுபோல இவருடைய க்ஷூத்ரச்சுவடிகளத்தனையும் அடுத்த நொடியிலேயே மாண்டொழிந்தபடியை உலகமெல்லாம் அறிந்திருக்கிறதென்பதைத் தாமறிந்துவைத்தும் சிறிதும் கூசாமல் 'அந்த க்ரந்தத்திலெழுதினோம்; இந்த க்ரந்தத்தி லுளறினோம்' என்றெழுதுவது ஹாஹா! என்ன தார்ஷ்டிகம்!

தவிர, திருக்குடந்தை வித்வான் ஸ்ரீஉவே. K. ஆராவமுதய்யங்கார் ஸ்வாமி இந்த பாமர வஞ்சகப் பேர்வழியின் உண்மை ஸ்வரூபத்தை விளக்கி தேசிக பக்தித்தவமென்கிற (24 பக்கங்கொண்ட) புத்தகத்தை வெளியிட்டு மூன்று வருஷமாகிறது. அதைக்கண்டவிவர் தேள் கொட்டின தஸ்கரன் போல் வாயைக் கையைத் திறக்கமாட்டாது வாளாகிடக்கிறார். அவ்வரிய பெரிய நூலிலுள்ள ஸாரமான வார்த்தைகளாவன—

"இத்தாதாசார்யஸ்வாமியின் தேசிக பக்தியைப்பற்றின உண்மையை உலகம் தெரிந்துகொள்வதற்காக இங்கு ஒருவிஷயம் தெரிவிக்கிறேன். ஸ்ரீதேசிக பக்தர்களான வித்வான்கள் இதை அவசியம் ஆழ்ந்து அவகாஹித்துக்கொள்ள வேணும். இத்தாதாசார்ஸ்வாமி 1946 ஆம் வருஷத்தில் [6, 7 வருஷங்களுக்கு முன்பு] ரூபகபரிசுத்தி யென்றொரு சிறு க்ரந்தமெழுதி திருப்பதியில் அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கிறார். அது 'வசஸ்ஸுதா' விசாரபரம். "பாராசர்ய வசஸ்ஸுதாம்" என்கிற ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸ்ரீஸூக்தியில் ரூபகமா? உபமிதமா? என்று விசாரித்து முடிவுசெய்ய எழுந்தார். அதில் 12ஆம் பக்கத்தில் தத்வடீகையில் தேசிகன் ஸாதித்திருக்கிற மூன்று காரிகைகளை யெடுத்தெழுதி "इति श्रीवेङ्कटनाथीयतत्त्वटीकाग्रन्थादवगम्यते" என்று முடித்து, உடனே அந்த காரிகைகளின் கருத்தை "अयमाशयो लक्ष्यते" என்று தொடங்கிப் பதினொருவரிகளால் விவரித்து உடனே "अत्र अस्त्येव बहु असामञ्जस्यम्" என்று தேசிக திவ்ய ஸூக்திகளை மிகவும் அஸமஞ்ஜஸமென்று தூஷித்து முடித்திருக்கிறார். இது நாம் இந்திர ஜாலமாகக்காட்டும் விஷயமன்று. தேவநாகர லிபியில் உலகமறிய அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கிற புத்தகத்தில் பக்கலக்கமும் காட்டியிருக்கிறோம் ஒவ்வொருவரும் எடுத்துப்பார்க்கலாம். தத்வடீகையில் தேசிகன் நிஷ்கர்ஷித்தவொரு விஷயத்தில் அஸ்த்யேவ பஹு அஸாமஞ்ஜஸ்யம்" என்று துணிச்சலாக எழுதியிருப்பவர் இத்தாதாசார்யர் ஸ்வாமி. இதில் இன்னொரு வேடிக்கையுமுண்டு. அதில் இவர் ஒவ்வொரு பாராவிலும் தலைமேல் பாணிநி:, தண்டீ, போஜராஜ:, ருத்ரட:, என்றிப்படி சிலருடைய பெயர்களைக் குறிப்பிடுகிறார். அவர்களுடைய உக்திகளையெடுத்து விமர்சிப்பதாகக் காட்டுகிறபடி. இந்த ரீதியில் தத்வடீகாஸூக்திகளையெடுத்து விமர்சிக்குமிடத்தில் தலைமேல் வேதாந்த தேசிக: என்றோ தேசிக: என்றோ நிகமாந்தகுரு: என்றோ வேதாந்தாசார்ய: என்றோ ஸ்ரீமாந் வேங்கடநாதார்ய: என்றோ மகுடமிட்டிருக்க வேணும். முன்னும்பின்னும் தண்டிக்கும் மொண்டிக்கும் மகுடஞ்சூட்டியிருக்கின்ற இந்த ஸ்வாமி தத்வடீகையின் காரிகைகளை யெடுத்து விமர்சிக்கிற பிரகரணத்தில் ஒரு மகுடமுமிடவில்லை. ஏனென்றால், தேசிக: என்று மகுடமிட்டு எழுதினால் அதை தேசிக பக்தர்கள் ஊன்றிக் காண்பர்கள்; காணுமிடத்து தேசிக தூஷணம் புலப்பட்டுவிடும்......என்று ஏதோ சூதுகளைக்கருதி மகுடமிடாமலே விஷயத்தையெழுதி 'அத்ர பஹு அஸாமஞ்ஜஸ்யமஸ்தி' என்று சிறந்த ஸம்பாவனையோடு முடிவுகட்டியிருக்கிறார்."

"தவிரவும், 'ஸ்ரீவேங்கடநாதீய தத்வடீகா' என்றெழுதுகிறார். மேலே 19 ஆம்

தேசிகனைப்பற்றி இப்படி அவலீலையாக எழுதியிருக்கக்கண்டதுண்டோ? நிகமாந்த மஹாதேசிக: இத்யாதிரீதியில் எழுதாமற்போனாலும் ஸ்ரீவேங்கடநாதார்ய: என்றாவது எழுதியிருக்கவேண்டாமா? எவ்வளவோ வெறுப்பினாலல்லவா அநுவதிக்கவும் தகாத முறையில் எழுதியிருக்கிறார். "ஸ்ரீரங்கராஜ திவ்யாஜ்ஞாலப்த வேதாந்தாசார்யபத:" என்று ஸ்வாமிதாமும் பஹுமானித்துக்காட்டியுள்ள விருதான திருநாமத்தை விட்டிட்டு வழிப்போக்கரான ஒரு நபரைச் சொல்லுவது போல ஆர்யபதமும் ஆசார்யபதமுமில்லாமல் 'வேங்கடநாத:' என்று எழுதுவதும், அம்மஹாசார்யர் தத்வடீகையில் மிகவும் அஸமஞ்ஜஸமாக எழுதிவைத்தாரென்பதும் எவ்வளவு அருவருக்கத்தக்க விஷயமென்பதை வித்வான்கள் விமர்சிக்கவேணும்."

"அந்த தேசிக நிந்தா புஸ்தகம் வெளிவந்தபோது அடியேன் ஒரு உத்யோக நிமித்தமாகத் திருப்பதியில் இருந்தேன். 'மஹாசார்யஸூக்தியை இப்படியா தூஷித்து எழுதுவது? இது உமக்கு ஸ்வரூபமா?' என்று பல பண்டிதர்கள் முன்னிலையில் கேட்டேன். "அஸ்தானேபி மூட பக்தியினால் கொண்டாடுகிற மூர்க்கர்களில் நான் சேர்ந்தவனில்லை; அத்யந்தம் அஸமஞ்ஜஸமாக எழுதப் பட்டிருந்தால் அஸமஞ்ஜஸமென்று காட்டாமல் வேறு எப்படி காட்டமுடியும்? என்றும், அப்படி அஸமஞ்ஜஸமாக எழுதுகிறவருடைய பெயரை கௌரவம் தோற்ற எழுதுவதில் எனக்கு ஔசித்யம் தோன்றவில்லையென்றும் கூசாமல் கூறினர். அதையெல்லாம் இவர் இப்போது இல்லைசெய்தாலும் புஸ்தகத்தில் தம்கையால் எழுதி அச்சிட்டிருக்கிற—உலகமெங்கும் ப்ரவிபிருக்கிற அஸமஞ்ஜ ஸோக்திகளை இல்லைசெய்ய முடியாதன்றோ."

"இத்தாதாசார்ஸ்வாமி பலகாலமாய் அடிக்கடி சொல்லுவதென்ன வென்றால், 'ஸம்ப்ரதாய கோஷ்டியில் வேணுமானால் ஸயூத்யர்களுடைய தாபத்திற்காக தேசிகனைப் புகழ்வோம்; மற்றப்படி தந்த்ரார்த்தங்களை விமர்சிக்குமிடத்தில் அஸமஞ்ஜஸமாகவே மனம்போனபடி யெழுதி வைத்திருக்கிறவரைப் புகழ்வதற்கு எப்படி மனம் வரும்?' என்றே நிர்ப்பயமாய்ச் சொல்லுவர். இப்படிப் பட்டவிவர் ப்ரதிவாதிபயங்கர குலதிலகரான ஸ்வாமியை தேசிக பக்தி ஹீன ரென்றும் கபட பக்தி நாடகக்காரரென்றும் எழுதிக் கொண்டிருந்தால் என்ன அர்த்தம். கூலிக்கு மாரடிக்கிற கதையாய் மடம் ஸ்வாமிகள் ஸாதிக்கிற மாஸிக வேதனம் ஜரிக்க எதையாவது எழுதிவிடலாமென்று நினைக்கத் தகுமோ? மேலும் இந்த தாதாசார்ஸ்வாமி திருவையாற்றிலிருந்த காலத்தில் 'அஹமேவ பண்டித:' என்கிற ஒரு புதிய செருக்கினால் தேசிகனை கிள்ளுக்கீரையாகவே பேசிக்கொண்டிருந்தவர். யாதவாப்யுதயத்தில் (10—28) "उपवेदमधीयुर्ये" என்றதை யெடுத்துக்கொண்டு अधीयु: என்ற ப்ரயோகத்தை தூஷித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். வித்யார்த்தி தசையிலிருந்த அடியேன்போல்வார் சிலர் அப் பயதீக்ஷிதருடைய வியாக்கியானத்தை யெடுத்துக்காட்டி 'வாயை மூடிக்கிடவும்' என்றோம். அதில் लिङ् என்று அச்சுத்தவறாக விழுந்திருப்பதைப் பிடித்துக் கொண்டு 'तदिदमन्धस्य जात्यन्धेन यष्टिदर्पिते' என்று அவரையும் சேர்த்து வையத் தொடங்கினர். இப்படி பல விஷயங்கள் வித்வான்கள் பலருமறிந்தவையுண்டு. அவற்றையெல்லாமிவர் இப்போது அபலாபம் செய்வராதலால் இவற்றை விட்டு விடுகிறோம். ஸுஸ்பஷ்டமாக தத்வடீகா காரிகைகளை யெடுத்துக்காட்டி अत्रास्ति बहु असामञ्जस्यम् அத்ராஸ்தி பஹு அஸாமஞ்ஜஸ்யம் என்று சிலாலிகித மாக்கி வைத்திருக்கிறாரே, இது பேர்க்கவும் போகாததே யன்றோ." (ஆக இவ் வளவும் திருக்குடந்தை ஸ்வாமியின் வியாஸாநுவாதம்)

இந்த பாமரவஞ்சகப்பேர்வழி மிகவும் அற்பமான ஞானங்கொண்டு ஸம்ப்ர
மிப்பதும், அஸ்தாகே கலங்கி தூஷிப்பதும், உடனே தகுந்த சாட்டையடிகள்
பெற்று அநுதபிப்பதும், அந்த அநுதாபத்தோடே பலநாள்களைப் போக்கிக்
கிடந்து திசைநோக்கித் தொழுதிறைஞ்சி நிற்பதும், "புநரபி தைவதுர்விபா
காத் ஆலர்க்கம் விஷமிவ" என்று பவபூதி சொன்ன கணக்கிலே நாய்க்கடி விஷம்
அடிக்கடி தலைகாட்டுவதுபோல துராக்ரஹ பிசாச தாண்டவம் மீண்டுமீண்டு
நேருவதும் இயல்பாய் விட்டது. ஒரு விஷயமிங்கே யெடுத்துக்காட்டுகிறேன்.

"2. ப்ரகீர்ணகம்" என மகுடமிட்டு ஆச்சரியமான விஷயமொன்று எழுது
கிறார்—வடகலை ஸம்பிரதாயந்தான் பிராமாணிகமென்பதற்கு அசைக்கமுடியாத
ப்ரமாணமொன்று காட்டுகிறார்; காஞ்சீ மண்டலத்தில் ஆக்கூர் என்று ஒரு அக்ர
ஹாரமாம். அவ்வூரார் யாவரும் பரம்பரையாய்த் தென்கலையாராகவே யிருந்து
வந்தார்களாம். அவர்களில் அண்ணு என்பவரொருவர் வேதங்களை யோதி சாஸ்த்
ரங்களுமதிகரித்து தர்மசாஸ்த்ரங்களிலும் வல்லவராய் மஹாவ்யாபகராக இருந்தா
ராம். அவரிடத்தில் மற்ற தென்கலையார்களும் மஹத்தான மதிப்பு வைத்திருந்
தார்களாம். அவர் ஒருநாள் தீர்த்தமாடுவதற்குக் குளம் சென்று நீராடி வேஷ்டி
சாத்திக்கொண்டு அந்த க்ஷணம்வரையில் தாம் இட்டுக்கொண்டிருந்த தென்கலைத்
திருமணை விட்டுத்தொலைத்து வடகலை நாமத்தைப் போட்டுக்கொண்டு திரும்பினு
ராம். அதைக்கண்ட மற்ற தென்கலையார்களும் அவருடைய கட்டளையில்லாமலே
அப்போதே வடகலை நாமத்தையே தாங்களும் போட்டுக் கொண்டார்களாம்;
அவர்களுள் ஒரு திருமாளிகைக்காரர் மாத்திரம் இவரிடம் வந்து 'ஓய்! ஏன்
இப்படிப்பட்ட துர்ப்புத்தி உமக்கு உண்டாயிற்று?' என்று கேட்டாராம்- 'வட
கலை ஸம்பிரதாயந்தான் சிறந்ததென்று என் தலைவிதியினுல் எனக்குப் பட்டது;
அதனுல் நான் இந்த கோலம் பூண்டேன்; மற்றவர்களை நான் கட்டாயப்படுத்த
வில்லை' என்று அவர் பதில் சொன்னுராம்; அன்று முதலாக அந்த ஒரு திரு
மாளிகைக்காரர் தவிர மற்ற பேர்களெல்லாரும் அவ்வூரில் வடகலை நாமதாரிகளா
கவே யிருந்து வருகிறார்களாம். இது ஒருநூற்றாண்டுக்கு உள்பட்ட ஸம்பவமாம்.
ஸ்ரீரங்கத்தில் ஆண்டவன் ஆஸ்தானத்திலே அபிஷிக்தராயிருந்து பத்து வருஷங்
களுக்குமுன் பரமபதித்த ஆக்கூராண்டவன் ஸ்வாமியும் அந்த ஆக்கூரிலேயே
ஜனித்துப் பரம்பரையாகத் தென்கலையாயிருந்து வடகலையாக மாறினவர்தானும்.
ஆகையால் வடகலை ஸம்பிரதாயந்தான் பிராமாணிகமாம். இங்ஙனே எழுதுகிறார்.
இப்படிப்பட்ட ஆச்சரியமான—அபேத்யமான—அவிசால்யமான — அப்ரத்ருஷ்ய
மான—மர்மஸ்பர்சியான மஹாவிஷயங்களே இச்சுவடியில் மலிந்து கிடக்கின்றன.

இதைக் கண்டவுடனே அடியேனுக்கு நினைவுக்கு வந்ததாவது;—

சேலம் ஜில்லாவில் 'வீரமங்கலம்' (அல்லது வீரபத்ரமங்கலம்) என்றொரு
அக்ரஹாரமிருந்தது. அங்கு நூறு திருமாளிகைக்காரர்கள் வடகலை ஸம்பிரதா
யஸ்தர்கள் வாழ்ந்துவந்தார்கள்; ஒருநாள் அங்கு 'மக்லீன்' என்றொரு பாதிரி
வந்து ஏசு கிறிஸ்துவின் பெருமைகளை அரைமணி காலம் பொழிந்தார்; அதைக்
கேட்ட அத்தனை பேரும் ஒருவர் தப்பாமல் உடனே பூணூலை யறுத்தெறிந்து
நாமத்தையும்வித்து விட்டு சர்ச்சுக்குப் போய்ச் சேர்ந்து விட்டார்கள்; அன்
றைக்கே அந்த அக்ரஹாரமே சூன்யமாய் விட்டது. ஆகையால் கிறிஸ்துமதமே
மிகச்சிறந்தது; இது இருபது ஆண்டுகட்கு உட்பட்ட ஸம்பவம். அன்றுமுதல்
அந்த ப்ராந்தத்திலுள்ள வடகலையார்கள் பலரும் அடிக்கடி அப்படியே மாறிக்
கொண்டு வருகிறார்கள்—என்று மாகான பாதிரியால் பிரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்
[illegible] வர்களின் பெண்டுகள் மஹமதீய மதத்தில் சேர்ந்து [illegible] அதைக்கண்டு

கொண்டிருக்கிறார்களென்றும் கேள்விப்படுகிறேன். ஆக்கூரென்று சேலம்
ஜில்லாவிலும் ஒரு ஊர் இருக்கின்றது; அவ்வூரார்களோ என்னவோ அறியேன்.
அது எப்படி யாவதிருக்கட்டும்; ஆக்கூரார்கள் புத்திக்கெட்டாத காலத்தி
லிருந்து தென்கலையாயிருந்தவர்கள் கி. பி. 20 அல்லது 19ஆம் நூற்றாண்டில் வட
கலையாக மாறிவிட்டபடியால் இதைக்கொண்டு வடகலை ஸம்பிரதாயமே மிகச்சிறந்த
தென்பதை யுணரலாமென்று, இதுவரை ஒருவருடைய புத்திக்கு மெட்டாத மஹத்
தான விந்த விந்தையே யெழுதிப் பரிசுபெற்றவிவரை நவீநர்கள் விக்ரஹமாக
வைத்து நிச்சலு மர்ச்சிப்பது நலம். திருமலைத் தாழ்வரையிலிருந்து கொண்டு கோர
மாதவம் செய்தே இப்படிப்பட்ட விசேஷயுக்திகளை இவர் கண்டுபிடித்தார் போலும்.

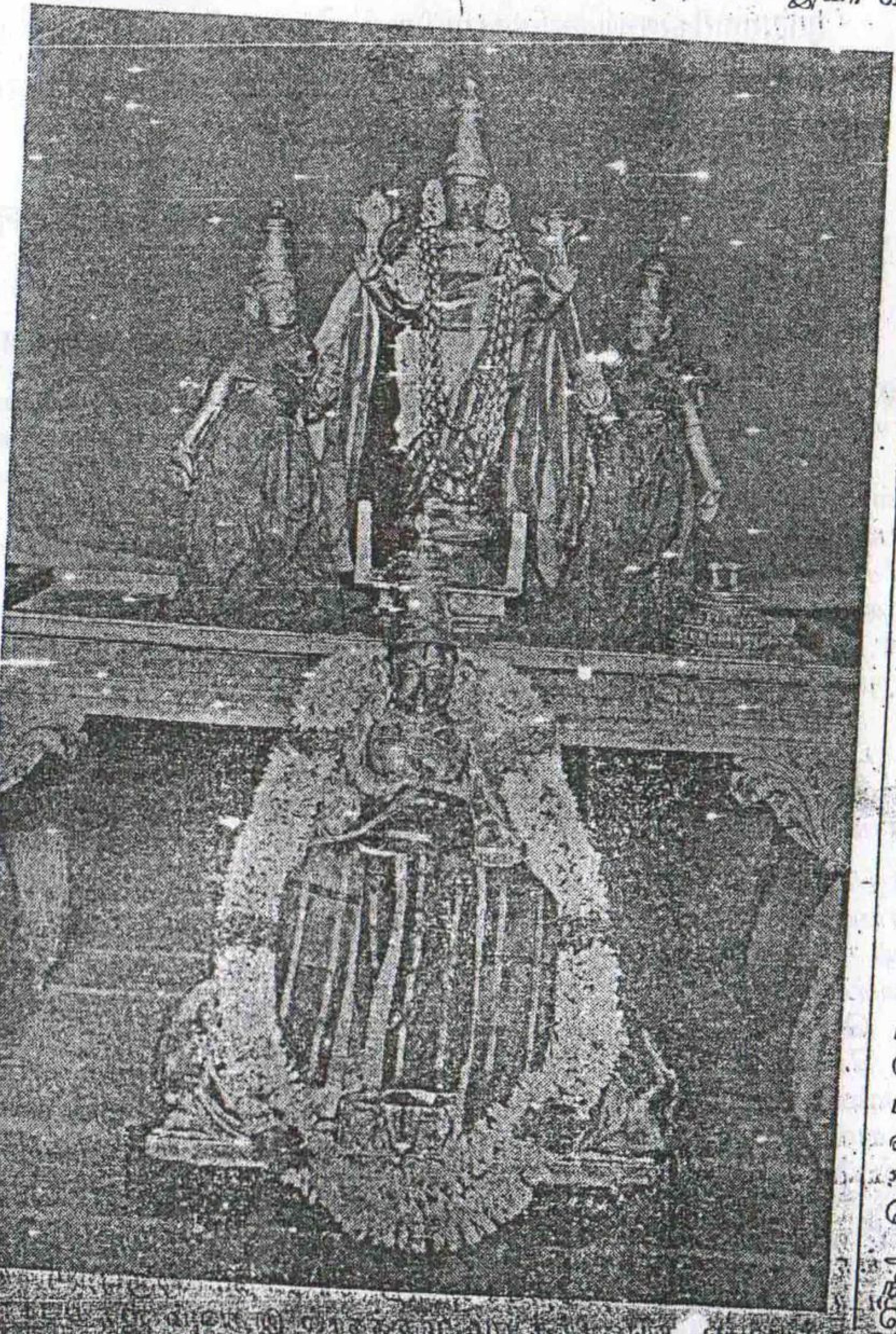

இவருடைய அபத்தச்சுவடியை ஸ்வாமி ஸன்னிதிக்கே அனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறேன். இதை வியாஜமாகக்கொண்டு ஸ்வாமி செய்தருளும் லோகோபகாரம் பரமவிலக்ஷணமாயிருக்குமென்று உலகம் முழுவதும் நம்பியிருக்கின்றது. அடியேனும் ஸவிநயம் ப்ரார்த்திக்கிறேன். அடியேனுடைய பிதாமஹர் 1874 ஆம் ஆண்டில் காஞ்சீபுரத்திற்கு திவ்யதேசயாத்திரையாக எழுந்தருளியிருந்த போது ஸ்ரீதீபப்ரகாசரையும் ஸ்ரீவேதாந்தாசாரியரையும் சேர்த்து எடுத்த திருவுருவப் படத்தின் ப்ரதிக்ருதியொன்றும் இத்துடன் அனுப்பியிருக்கிறேன். இதை ஸ்வாமியின் பத்ரிகைகளில் வெளியிட்டால் தேசிக புண்ட்ர ப்ராசீந பரிஸ்திதியை உள்ளபடி உலகம் தெரிந்து கொள்ளுமென்பது அடியேனது அவா. நியமனம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன்."